

N:o 33.

Af herr **Lovén**, om ändring i villkoren för restitution af erlagd tullafgift för vid fartygsbyggnad använda materialier och skeppsförnödenheter.

Enligt § 8 i gällande underrättelse om hvad vid tulltaxans tillämpning iakttagas bör, åtnjutes vid införsel af materialier och förnödenheter till fartygs nybyggnad, förbyggnad eller reparation restitution af erlagd tull under vissa i paragrafen uppräknade villkor. Bland dessa återfinnes äfven följande bestämmelse:

b) att det fartyg, till hvilket materialierna och skeppsförnödenheterna användas, inom två år efter deras införsel till riket styrkes vara i fullfärdigt skick.

Redan vid detta stadgandes tillkomst hystes emellertid tvifvelsmål, huruvida icke den sålunda tillmätta fristen tilltagits allt för kort, och erfarenheten har visat, att farhågorna i detta hänseende varit grundade.

Vid flerfaldiga tillfällen hafva nämligen skeppsvarfven gått miste om tullrestitutionen på grund däraf, att de haft att utföra fartygsbyggnader af den omfattande art, att de ej kunnat afslutas inom två år efter materialiernas införande. Varfven hafva därigenom lidit en förlust, från hvilken det varit lagens mening att befria dem, men som de ej kunnat undgå till följd af den beräknade arbetstidens otillräcklighet.

Klart är också, att ju större och mera komplicerade arbeten, som varfven få att utföra, desto otillräckligare skola ofvan nämnda två år visa sig.

Vid byggandet af flottans större fartyg erfordras nu oftast en tid af mer än två år — till och med ett kontrakt å tre år förekommer — och motsvarande tider lära jämväl kunna komma att behövas för byggandet af större fartyg i allmänhet.

Med anledning häraf och då det naturligen måste vara ett önskemål, att våra verkstäder ej beröfvas tillfälle att med framgång kunna åtaga sig byggandet äfven af stora fartyg, tillåter jag mig föreslå,

att Riksdagen ville besluta, att den i § 8 mom. b af tulltaxeunderrättelserna omförmälda tid af två år måtte utsträckas till tre år.

Stockholm den 28 januari 1904.

John Lovén.

N:o 34.

Af herrar **Hedborg** och **Hägglund**, med förslag till lag angående inskränkning i ägostyckningsförfarandets tillämpning.

Vid förra årets riksdag väcktes i Andra Kammaren motioner dels af herr D. Persson i Tällberg m. fl. om antagande för viss tid af lag angående förbud i vissa fall för bolag och förening af ekonomisk verksamhet att förvärfva fast egendom, dels af herr O. Emthén om inskränkning i ägostyckningsförfarandet. Dessa motioner voro ett par af de många uttrycken för farhågor, att skogsbolagsväldet skulle i Norrland alldeles förkväfvat jordbruket. Dessa farhågor delas af största delen af Norrlands befolkning och för öfrigt af dem, som känna verkliga förhållandena därstädes. Motionerna blefvo — sedan lagutskottet hemställt, att de icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda — af Riksdagens Andra Kammare bifallna, men af Första Kammaren afslagna. Jag anser, att ämnets vikt påfordrar dess återupptagande af Riksdagen.

Ett stadgande i lagen om hemmansklyfning, ägostyckning m. m. den 27 juni 1896 tyckes vara alldeles särskildt ägnadt att uppmuntra bolagen i Norrland att inköpa hemman för att lägga dessas skogsmarker till bo-